

Sygn. akt II KZ 37/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **J. T.**

podejrzanego o czyn z art. 209 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 października 2022 r.

zażalenia podejrzanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 7 września 2022 r., sygn. akt II AKo 106/22,

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 10 czerwca 2022 r. podejrzany J. T. złożył osobisty wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 22 lipca 2021 r., sygn. V Kz 629/21, którym utrzymano w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 26 kwietnia 2021 r., sygn. II K 981/20 w przedmiocie umorzenia postępowania karnego wobec J.T. i zastosowania wobec ww. środka zabezpieczającego w postaci terapii. W jego uzasadnieniu zawarł również wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 15 lipca 2022 r. na podstawie art. 81 § 1 k.p.k. w zw. z art. 79 § 1 i 2 k.p.k. i art. 545 § 2 k.p.k. wyznaczono adw. P. . do ewentualnego sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Pismem z dnia 19

sierpnia 2022 r. obrońca poinformował Sąd Apelacyjny w Lublinie o braku podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

W dniu 19 sierpnia 2022 r. wezwano J. T. do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania przez sporządzenie i podpisanie go przez obrońcę ustanowionego z wyboru (adwokata lub radcę prawnego) – w terminie 7 dni od doręczenia wezwania, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. Wezwanie to doręczono podejrzanemu w dniu 24 sierpnia 2022 r. Pomimo prawidłowego wezwania i właściwego pouczenia, J. T. nie uzupełnił w zakreślonym terminie tego braku. Wystąpił natomiast z kolejnym osobistym wnioskiem o wznowienie przedmiotowego postępowania wskazując m.in., że decyzja o wznowieniu postępowania należy do sądu, a nie do obrońcy wyznaczonego z urzędu, którego obowiązkiem jest podpisanie jego osobistego wniosku.

W tej sytuacji upoważniony sędzia II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Lublinie zarządzeniem z dnia 7 września 2022 r., sygn. II AKo 106/22, wobec bezskutecznego upływu wyznaczonego wnioskodawcy terminu - odmówił przyjęcia wniosku J. T. o wznowienia postępowania jako niespełniającego warunków formalnych.

Na to zarządzenie J. T. złożył zażalenie, w którym zaznaczył, że wniosek o wznowienie postępowania złożył, podpisał, wyszczególnił podstawy wznowienia z art. 540 § 1 k.p.k. i załączył wnioski dowodowe, a „sędzia fałszywie podaje, że nie uzupełnił wniosku i go nie podpisał”. Wskazał dalej, że wyznaczony obrońca z urzędu „ma ustawowy obowiązek podpisać wniosek, jaki on złożył, a sąd ma obowiązek go rozpoznać”, jednocześnie wnosząc w konkluzji o przyjęcie wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie podejrzanego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 545 § 2 k.p.k., jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. W doktrynie oraz orzecnictwie obowiązek ten określany jest powszechnie jako przymus adwokacki, chodzi bowiem o to, by przedmiotowy wniosek opracował podmiot fachowy. Użyte w tym przepisie sformułowanie

"powinien" jest równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu w nim zawartego. W tej sytuacji złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez samego wnioskodawcę (skazanego, ukaranego) jest czynnością prawnie bezskuteczną (por. T. Grzegorzczuk, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 1153; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 września 2012 r., III KZ 67/12, Lex Nr 1220908; z dnia 21 listopada 2012 r., IV KZ 65/12, Lex Nr 1228644; z dnia 9 grudnia 2021 r., V KZ 50/21, Lex Nr 3322584). Dlatego też wnioskodawcę wezwano do uzupełnienia braków formalnych złożonego wniosku w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. W wyznaczonym terminie nie uzupełnił on jednak braków formalnych wniosku o wznowienie postępowania. Złożenie kolejnego osobistego wniosku o wznowienie postępowania, bez wątplenia nie czyni zadość wskazanemu wymogowi. Podobnie ocenić należy twierdzenia wnioskodawcy jakoby wystarczające było wyłącznie podpisanie przez wyznaczonego obrońcę z urzędu takiego (osobistego) wniosku.

Wobec bezskutecznego upływu tego terminu, zarządzeniem z dnia 7 września 2022 r., sygn. II AKo 106/22, upoważniony sędzia II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Lublinie odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Wydane w sprawie zarządzenie jest prawidłowe i należało je utrzymać w mocy. Do jego wydania obligowały upoważnionego sędziego przepisy Kodeksu postępowania karnego. Zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 i § 2 k.p.k. w razie stwierdzenia braków formalnych złożonego wniosku prezes sądu odmawia jego przyjęcia.

Marginesowo tylko wypada wskazać, że Sąd Najwyższy nie mógł badać zasadności podniesionych przez J. T. argumentów uzasadniających - jego zdaniem - wznowienie postępowania, gdyż stanowiłoby to obejście przepisów ustanawiających przymus adwokacki. Zaznaczyć również należy, że jeśli podejrzany w dalszym ciągu uważa, że taki wniosek należy sporządzić, to powinien skorzystać z pomocy obrońcy z wyboru. Złożenie wniosku o wznowienie postępowania na korzyść podejrzanego nie jest ograniczone żadnym terminem, zatem może on to uczynić po zebraniu odpowiednich środków i zleceniu sporządzenia wniosku ustanowionemu przez siebie adwokatowi lub radcy prawnemu, o ile obrońca uzna, że powody do wznowienia rzeczywiście zachodzą.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[as]